

Uppå friska gräset gröna, sånglek efter Anders Otter, Morkarby, Mora, född 1877,
Ur Nils Andersson, "Svenska låtar", Dalarna

305. D A N S L E K

$\text{♩} = 112$

1. } Up - på fri - ska grä - set grö - na lu - stigt som en
Bland de hur - ti - ga flic - kor skö - na fä - ster jag mitt

1. som-mar-dag sin - ne-lag. Den, som är skö-nast ut - i mitt sinn',
2. tän - ker jag, om hon vill bli min. Vill du ha mej? Hon svar-te nej.

2. Inte må du tro jag sörjer,
fastän du mig svikit har.
Flickor finns det oförborgat,
denna trösten har jag kvar.
Men ändå uti mitt sinn
tänker jag, om du vill bli min.
Vill du mig ha?
Hon svarte ja.

3. Uppå dessa goda orden
tager jag dig i ringen in.
Ingen människa uppå jorden
kan så glädja varannans sinn.
Nej ingen annan, allena Gud,
till dess livet har runnit ut.
Varken vinter eller sommar,
sjunger jag mitt sista slut.

De två sista raderna i tredje versen sjungas i motsats till de två andra på detta sätt:

Var-ken vin-ter el - ler som-mar sjung-er jag mitt si - sta slut.

1. Uppå friska gräset gröna lustigt om en sommardag
Bland de hurtiga flickor sköna fäster jag mitt sinnelag
Den som är skönast uti mitt sinn',
tänker jag, om hon vill bli min
Vill du ha mej? Hon svarte nej

2. Inte må du tro jag sörjer, fastän du mej svikit har
Flickor finns det oförborgat, denna trösten har jag kvar
Men ändå uti mitt sinn'
tänkar jag om du vill bli min
Vill du mej ha? Hon svarte ja

3. Uppå dessa goda orden tager jag dej i ringen in
Ingen människa uppå jorden kan så glädja varannans sinn'
Nej, ingen annan, allena Gud,
till dess livet har runnit ut
Varken vinter eller sommar sjunger jag mitt sista slut